

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **CEODEUX S.A.**, se sídlem Rue de Diekirch 24, 7440 – Lintgen, Luxembourg, zast. Law&Finance s.r.o., se sídlem Plzeň, Jetelová 254/2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 27.4.2012 č.j.: 5925/12-1300-104880

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým tento správní orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 (dále též jen „správce daně“) ze dne 21.1.2010 č.j. 13415/10/001533108607, jímž bylo zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě za období kalendářního roku 2008.

Žalobce v žalobě konstatoval, že podal žádost o vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě EU podle ustanovení § 82 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o DPH“) za období leden až prosinec 2008. Finanční úřad pro Prahu 1 řízení o této žádosti zastavil z důvodu zmeškání zákonné lhůty pro její podání. V odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení žalobce namítal, že žádost byla podána včas, předložil listinné důkazy a v rámci mezinárodního dožádání došlo i k provedení svědeckých výpovědí a k šetření u společnosti

Spring Global Mail. Odvolací orgán nicméně napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení potvrdil. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu s platnými právními předpisy.

V prvním žalobním bodu žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti a nedostatečného odůvodnění z důvodu nezákonné aplikace právní normy. Uvedl, že mezi stranami není sporu o tom, zda nárok na vrácení daně vznikl, ale o tom, zda nárok na vrácení daně zanikl. Správce daně nerozhodl o zániku nároku žalobce podle ustanovení § 82 odst. 6 zákona o DPH, ale vydal rozhodnutí o zastavení řízení podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ZSDP“), což je rozhodnutí procesní povahy. Žalovaný se dle názoru žalobce dopustil zásadního pochybení, jestliže se plně ztotožnil s postupem a odůvodněním správce daně. Ustanovení § 82 zákona o DPH (ve znění účinném pro rok 2009) je rozporuplné, což lze dovodit i z nového znění ustanovení § 82a zákona o DPH, které v odstavci 10 prodloužilo lhůtu pro podání žádosti do 30. září následujícího kalendářního roku a změnilo i znění z textu „žádost lze podat“ na text „žádost se podává“. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný rozhodoval o zániku nároku či o zastavení řízení z důvodu zmeškání zákonné lhůty, když ani jedno z obou možných rozhodnutí řádně neodůvodnil. Tato skutečnost má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný se dopustil nesprávného právního postupu a nezajistil spravedlivou ochranu práv žalobce a jeho oprávněných zájmů. K tomuto žalobnímu bodu žalobce uvedl, že předložil důkazní prostředky, které prokazují, že předmětnou žádost podal již dne 29.6.2009. Dále předložil náložní list ze dne 29.6.2009, podle kterého bylo tohoto dne k poštovní přepravě podáno celkem 22 zásilek odesílaných do států Evropské unie. Žalobce rovněž předložil prohlášení společnosti ROTAREX S.A., které deklaruje, že všechna podání žalobce, která jsou předávána k poštovní přepravě, jsou fakticky činěna prostřednictvím společnosti ROTAREX S.A. Předložil i čestná prohlášení, kterými chtěl prokázat, že předmětná žádost byla jednou ze zásilek odesílaných dne 29.6.2009. Protože čestná prohlášení nebyla osvědčena jako důkaz, žalobce navrhl provedení výslechu svědků. O provedení svědeckých výpovědí však nebyl předem nijak informován, nemohl být výslechu přítomen a nemohl ani klást svědkům otázky. Žalovaný tak kromě § 96 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) porušil i právo žalobce na spravedlivý proces. Žalobce měl být o chystaných výsleších v rámci mezinárodního dožádání informován předem, i když byli svědci vyslýcháni zahraničními správci daně. Žalobce následně nebyl seznámen ani s protokolem o uskutečněných svědeckých výpovědích, a proto se nemohl k průběhu těchto výpovědí jakkoli vyjádřit. Žalobce má dále za to, že žalovaný při svém rozhodování porušil celou řadu procesních zásad platných pro daňová řízení, zejména zásadu rychlosti a hospodárnosti.

Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný se dopustil nesprávného právního posouzení při hodnocení důkazů. Provedené svědecké výpovědi nebyly žalovaným vyhodnoceny jako důkaz, který by nezvratně prokazoval, že předmětná žádost byla podána v zákonem stanovené lhůtě. Žalovaný neosvědčil čestná prohlášení osob, které byly následně vyslechnuty jako svědci, za důkaz v daňovém řízení, avšak při hodnocení dalších důkazů se odvolává na obsah dříve vyloučených důkazů a argumentuje nevěrohodností výslechu svědků, když sám předtím věrohodnost svědeckých výpovědí snížil. Rozhodnutí žalovaného je opřeno o jediný důkaz, a sice o obálku označenou razítkem společnosti TNT Post ze dne 3.7.2009. Ostatní důkazy žalovaný z různých důvodů vyhodnotil jako důkazy neprokazující tvrzené skutečnosti, avšak nijak neodůvodnil, proč považuje datum na obálce za datum odeslání

předmětné žádosti. Přitom žalobce v průběhu řízení předložil několik důkazů o tom, že písemnost obsahující předmětnou žádost byla odeslána před uplynutím lhůty pro podání žádosti prostřednictvím společnosti Spring Global Mail. Žalovaný při rozhodování porušil povinnost posuzovat každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný se dopustil nesprávného právního posouzení otázky přenosu důkazního břemene, což mělo za následek, že skutkový stav, z něhož vycházel při svém rozhodování, je v rozporu s obsahem spisu. K tomuto žalobnímu bodu uvedl, že nemohl nijak ovlivnit, jak bylo s jeho podáním naloženo poté, co ho předal k přepravě poštovní společnosti dne 29.6.2009. Prodlení mezi dnem 29.6.2009 a dnem 3.7.2009, které je uvedeno na razítku na obálce, nebylo zaviněno žalobcem. Náložní list ze dne 29.6.2009 sice neoznačuje konkrétní zásilky a adresáty, ale nelze z něho ani dovodit, že by v uvedeném podání předmětná žádost zahrnuta nebyla. V tomto případě musí být v souladu se zásadou „v pochybnostech ve prospěch daňového subjektu“ podání posouzeno jako podání obsahující předmětnou žádost. Žalovaný nesplnil svou zákonnou povinnost související s přenesením důkazního břemene z daňového subjektu na správce daně, vlastní činností si neopatřoval žádné důkazní prostředky a naopak přenášel důkazní břemeno po celou dobu řízení na žalobce. Všechny žalobcem předložené a navržené důkazní prostředky posoudil jako nevěrohodné, jako důkazy je nehodnotil, avšak sám nepředložil žádné důkazy, které by věrohodnost důkazů navržených žalobcem vyvracely. Při svém rozhodování nesprávně právně posoudil, že došlo k přenosu důkazního břemene na žalobce, což vedlo k tomu, že zjištěný skutkový stav byl v rozporu s obsahem spisu.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na znění zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Žaloba byla podána proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, které však ke dni 1.1.2013 zaniklo a jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství. Od uvedeného data je tedy v souladu s § 69 s.ř.s. žalovaným v této věci Odvolací finanční ředitelství. V dalším textu rozsudku je však z důvodu přehlednosti Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu též označováno jako žalovaný.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žádost o vrácení daně se podává podle ustanovení § 82 odst. 3 zákona o DPH ve lhůtě podle poslední věty odstavce 6, přičemž pro vznik nároku na vrácení daně je nezbytné splnění podmínek podle odstavců 1, 2 a 6 tohoto ustanovení. Žalobcova interpretace nerespektuje kontext celého tohoto ustanovení. Podle § 27 odst. 1 písmeno d) ZSDP se daňové řízení zastaví, jestliže byla zmeškána zákonná lhůta, kterou nelze dále prodloužit nebo navrátit v předešlý stav. V daném případě byla žalobcova žádost shledána jako podaná po zákonem stanovené lhůtě, a správci daně tak vznikla zákonná povinnost řízení zastavit. V takovém případě není správce daně oprávněn zkoumat další okolnosti případu. Protože nebylo vydáno meritorní rozhodnutí, je žalobcem předkládaná polemika o vzniku či zániku nároku na vrácení daně bezpředmětná. Pochybnosti o věrohodnosti žalobcem předkládaných důkazů, zejména svědeckých výpovědí, podpořilo i zjištění belgické daňové správy o tom, že společnosti Spring Global Mail bylo v období června až července 2009 každý pracovní den předáno průměrně čtyřicet zásilek od společnosti ROTAREX GROUP. I toto zjištění odpovídá názoru žalovaného, že předávání zásilek k poštovní přepravě bylo v předmětném období rutinním každodenním úkolem. Svědecké výpovědi zaměstnanců žalobce mohou jen obtížně prokázat, jaký byl skutečný obsah doručované zásilky a zda obálka o tvrzeném obsahu byla takto správci daně doručena. Svědecké výpovědi pana V. W, pana C. M. a paní A. V. H. byly provedeny na základě požadavku žalobce, šlo o jím navržené výpovědi jeho

zaměstnanců, včetně manažera odpovědného za včasné podání žádosti. Ten tak ve vlastním zájmu svědčil o údajném řádném splnění své pracovní povinnosti, za kterou nese odpovědnost. Tvrzení o tom, že žalobce nemohl vědět, že budou svědecké výsledky probíhat, žalovaný považuje za přinejmenším diskutabilní. Belgická daňová správa na dožádání ohledně šetření u společnosti Spring Global Mail odpověděla dne 7.12.2011, žalobce byl o dožádání informován sdělením ze dne 22.8.2011. Šetření u poštovní společnosti Spring Global Mail žalovaný inicioval v přímé souvislosti s tvrzením žalobce o datu podání žádosti k poštovní přepravě. Žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 92 odst. 2 daňového řádu. Ve vztahu k tvrzení žalobce o neúměrném protahování daňového řízení žalovaný odkázal na stanovisko Generálního finančního ředitelství, kterým byla žalobcova stížnost na nečinnost posouzena jako neopodstatněná.

Žalovaný dále ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že se posuzuje nejen každý důkaz jednotlivě, ale i všechny důkazy ve vzájemných souvislostech a přihlíží se ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Žalovaný považuje datum 3.7.2009 uvedený na obálce s razítkem společnosti TNT Post za datum odeslání písemnosti obsahující předmětnou žádost, protože v této obálce byla správci daně žádost doručena. Jde o jediný objektivní časový údaj, žádný jiný relevantní důkaz žalobce nepředložil. Žalovaný v textu napadeného rozhodnutí podrobně seznámil žalobce s hodnocením důkazních prostředků a zdůvodnil, proč jsou či nejsou hodnoceny jako důkazy ve věci. Žalobcův požadavek na prokázání neexistence určité skutečnosti žalovaným je nesmyslný, neboť neexistující skutečnost prokazovat nelze. Naopak je to žalobce, kdo je povinen prokázat splnění podmínek pro uplatnění nároku na vrácení daně. Na základě listinného důkazního prostředku o tom, že žalobce dne 29.6.2009 - stejně jako každý jiný pracovní den - něco někam poslal, nelze učinit závěr, že předmětná žádost byla podána včas. Judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou žalobce v žalobě argumentuje, není v rozporu se závěrem, že je prioritní povinností daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí, přičemž podaří-li se daňovému subjektu tvrzené skutečnosti prokázat a předkládá-li hodnověrné důkazy pro svá tvrzení, avšak správce daně takové důkazy přijmout nehodlá, je na správci daně, aby prokázal, že důkazy daňovým subjektem předložené nejsou s to obstát. Žalovaný však má za to, že žalobce neprokázal okamžik podání předmětné žádosti k přepravě, a tím ani nárok na vrácení daně, hodnověrnými důkazy.

V replice k vyjádření žalovaného setrval žalobce na uplatněných žalobních námitkách, K věci samé dále uvedl, že o podmínkách pro vznik nároku na vrácení daně se ustanovení § 82 zákona o DPH zmiňuje pouze v odstavcích 1, 2 a 3 V odst. 6 tohoto ustanovení je zmínka pouze o zániku nároku. Toto ustanovení proto nemůže být interpretováno tak, že stanoví podmínky pro vznik nároku na vrácení DPH. Ustanovení § 82 odst. 6 zákona o DPH stanoví, že žádost o vrácení daně lze podat nejpozději do 30. června následujícího kalendářního roku, avšak tatáž věta za čárkou: „jinak nárok zaniká“ stanoví, že nárok na vrácení daně musí nejdříve vzniknout, aby mohl posléze zaniknout. Ustanovení § 82 odst. 6 zákona o DPH je tedy ve spojení s ustanovením § 82 odst. 3 téhož zákona vnitřně rozporné, když v první části umožňuje podání žádosti pouze do určité lhůty a v další části věty stanoví zánik nároku. Aplikace poslední věty § 82 odst. 6 zákona o DPH je tedy zcela rozporná, když část věty o zániku nároku je neaplikovatelná. Žalovaný uvádí, že ustanovení § 82 odst. 6 ZDPH stanoví podmínku pro vznik nároku. Pokud by podmínkou pro vznik nároku měla být věta „žádost lze podat nejpozději do 30. června následujícího roku“, znamenalo by to, že po 30. červnu již nelze žádost o vrácení daně podat, a nárok na vrácení daně by tak nemohl vůbec vzniknout.

To, že vyslechnutí svědků navrhl žalobce, nemůže být důvodem pro to, aby nebyla respektována jeho procesní práva a aby nebyl předem informován o jejich plánovaných výsledcích. Žalobce skutečně nemohl vědět, že budou probíhat výsledky svědků, nebyl informován o tom, zda budou či nebudou provedeny.

K odkazu žalovaného na čl. 7 odst. 5 Nařízení Rady (EU) č. 904/2010 ze dne 7.10.2010 žalobce podotkl, že uvedené nařízení se týká pouze správní spolupráce a boje proti podvodům v oblasti daně z přidané hodnoty. V tomto případě se sice jedná o vrácení DPH, ale postup při výsledku svědků je obecný pro všechna daňová řízení nezávisle na druhu daně, a proto musí být postupováno stejně jako v ostatních případech tak, aby byla chráněna práva a oprávněné zájmy daňového subjektu, jehož se věc týká. Tento závěr jednoznačně vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 73/2011- 90 ze dne 3.4.2012, které mj. odkazuje na předchozí rozhodnutí čj. 5 Afs 51/2008-95 ze dne 26.3.2009, na nějž v žalobě odkazuje i žalobce. Toto rozhodnutí především řeší otázku spolupráce orgánů daňové správy zejména v oblasti přímých daní s odkazem na Směrnici 77/799/EHS ze dne 19.12.1977 a z jeho obsahu vyplývá, že závěry tohoto rozhodnutí lze aplikovat i do oblasti nepřímých daní. Skutečnost, že při výsledku svědků měla lucemburská daňová správa postupovat podle svých předpisů, nemění nic na tom, že žalobce nebyl českým správcem daně informován, a byla tak porušena jeho procesní práva. V případě, kdy dožádaný stát neumožňuje přítomnost daňového subjektu při výsledku svědka, měl by být daňový subjekt informován o tom, že výsledku nemůže být přítomen.

Volba způsobu doručení zásilek správci daně byla plně věcí žalobce. Žalovaný ve vyjádření doporučuje žalobci postupovat způsobem, který je pro žalovaného z hlediska vedení důkazního řízení nejjednodušší. Odhlíží přitom od případných odlišností právních předpisů jiných států, v nichž sídlí odesílatel zásilky, a zejména od toho, že žalobce v konkrétním případě a v konkrétním důkazním řízení předložil další důkazy prokazující okamžik odeslání předmětné žádosti.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci řízení na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích; žádné další argumenty podstatné pro rozhodnutí ve věci samé neuvedli.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným, soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce podal žádost o vrácení daně z přidané hodnoty osobě registrované k dani v jiném členském státě podle ustanovení § 82 zákona o DPH. Obálka, v níž bylo podání správci daně doručeno, je označena razítkem společnosti TNT Post s datem 3.7.2009. Správce daně posoudil žádost jako podanou dne 3.7.2009, a protože podle ustanovení § 82 odst. 6 zákona o DPH lze žádost o vrácení daně za příslušný kalendářní rok podat nejpozději do 30. června následujícího kalendářního roku, jinak nárok zaniká, dospěl k závěru, že lhůta pro podání žádosti marně uplynula dnem 30.6.2009. Po tomto datu nárok žalobce na vrácení daně zanikl. Z uvedeného důvodu vydal správce daně dne 21.1.2010 rozhodnutí č.j. 13415/10/001533108607, jímž bylo řízení ve věci žádosti žalobce o vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě za období kalendářního roku 2008 zastaveno.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal odvolání, v němž především tvrdil, že žádost podal k poštovní přepravě již dne 29. 6. 2009, tedy v zákonem stanovené lhůtě.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí správce daně ze dne 21.1.2010 č.j. 13415/10/001533108607 potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal žalovaný úkony provedené v rámci daňového řízení, následně provedl hodnocení důkazních prostředků a uzavřel, že žádný ze žalobcem předložených důkazních prostředků neprokazuje, že předmětná žádost byla podána v zákonem stanovené lhůtě, tj. do 30.6.2009. Žádný z předložených náložních listů společnosti Spring Global Mail neprokazuje, co bylo předmětem na nich uvedených zásilek, ani to, že adresátem některé z nich byl správce daně, a dokonce ani to, že by vůbec některá z nich směřovala do České republiky. Žalobci je nepochybně známo, že existuje možnost podání poštovní zásilky v režimu doporučené zásilky či jiném (analogickém a v místě obvyklém) režimu, jenž je spojen s držením dokladu, uvádějícím podací číslo, konkrétního adresáta a podobně. Pokud žalobce formu umožňující prokazatelně deklarovat potřebné údaje o datu podání a o adresátovi nevyužil, dostal sám sebe do důkazní nouze ve věci prokazování data podání, které je v daném případě klíčové. Jediným skutečně objektivním údajem, který spisový materiál obsahuje, je datum 3.7.2009 na razítku na obálce, v níž byla žádost správci daně doručena. Proto nelze tvrzení žalobce, že žádost byla podána v zákonem stanovené lhůtě, považovat za prokázané.

Městský soud v Praze po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobní tvrzení, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů, není opodstatněné. Z napadeného rozhodnutí je jednoznačně patrné, na základě jakých skutkových zjištění a při použití jakých právních předpisů žalovaný v dané věci rozhodoval, jak posoudil jednotlivé důkazní prostředky a jaké úvahy jej vedly k závěru, že žalobce neprokázal, že předmětnou žádost podal v zákonem stanovené lhůtě. O tom, že tyto úvahy jsou v napadeném rozhodnutí vyličený dostatečně určitě a srozumitelně, svědčí mj. i skutečnost, že žalobce proti nim v žalobě vznesl konkrétní žalobní námitky.

Podle § 82 odst. 1 zákona o DPH, ve znění účinném pro rok 2008, může nárok na vrácení daně zaplacené v ceně nakoupeného zboží nebo poskytnuté služby v tuzemsku nebo při dovozu zboží uplatnit osoba registrovaná k dani v jiném členském státě, která nemá sídlo, místo podnikání nebo provozovnu v tuzemsku a neuskutečňuje v tuzemsku v období, za které žádá o vrácení daně, plnění s výjimkou plnění podle § 66, 68, 69 a 70 a s výjimkou plnění podle § 15 a § 13 odst. 8, pokud jsou povinni přiznat a zaplatit daň podle § 108 plátce nebo osoba identifikovaná k dani, pro které je plnění poskytnuto.

Podle § 82 odst. 2 zákona o DPH nárok na vrácení daně může být osobou registrovanou k dani v jiném členském státě uplatněn u zboží a služeb za obdobných podmínek, za nichž může být plátcem uplatněn nárok na odpočet daně.

Podle § 82 odst. 3 zákona o DPH *nárok na vrácení daně vzniká dnem podání písemné žádosti na tiskopisu předepsaném Ministerstvem financí*. Osoba registrovaná k dani v jiném členském státě podává žádost o vrácení daně Finančnímu úřadu pro Prahu 1. Žádost musí osoba registrovaná k dani v jiném členském státě

- a) vyplnit v českém jazyce,
- b) doložit daňovými doklady nebo doklady o prodeji zboží nebo poskytnutí služby, které byly vystaveny plátcem,
- c) doložit potvrzením, že žadatel je osobou registrovanou k dani v jiném členském státě, které vystaví příslušný úřad ke správě daně se sídlem v jiném členském státě, v němž je žádající osoba registrována k dani, toto potvrzení nesmí být starší než 1 rok od jeho vydání,

d) doložit písemným prohlášením, že v období, za které žádá o vrácení daně, splnila podmínky stanovené v odstavci 1.

Podle § 82 odst. 4 zákona o DPH osoba registrovaná k dani v jiném členském státě má pro účely vrácení daně procesní postavení daňového subjektu podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 82 odst. 6 zákona o DPH období pro uplatnění vrácení daně musí zahrnovat nejméně tři po sobě jdoucí kalendářní měsíce v kalendářním roce, ale ne více než jeden kalendářní rok. Období pro uplatnění vrácení daně může být kratší než tři měsíce pouze v případě, že se jedná o zbývající období kalendářního roku. Žádost o vrácení daně za zbytkové období kalendářního roku může obsahovat také nákupy zboží nebo služeb, případně dovozy zboží, které nebyly zahrnuty v předcházejících žádostech, ale týkají se příslušného kalendářního roku. Žádost nesmí obsahovat vrácení daně, které se vztahuje k předcházejícím kalendářním rokům. *Žádost o vrácení daně za příslušný kalendářní rok lze podat nejpozději do 30. června následujícího kalendářního roku, jinak nárok zaniká.*

Podle § 82 odst. 8 zákona o DPH osobě registrované k dani v jiném členském státu, které vznikl nárok na vrácení daně, se daň vrátí nejpozději do 6 měsíců ode dne následujícího po dni podání žádosti nebo po dni odstranění vad žádosti. Daň se vrací v částce zaokrouhlené na celé koruny.

Podle § 27 odst. 1 písm. d) ZSDP není-li v tomto nebo zvláštním zákoně stanoveno jinak, daňové řízení se zastaví, jestliže byla zmeškána zákonná lhůta, kterou nelze dále prodloužit nebo navrátit v předešlý stav a nebo žádosti o to byly zamítnuty,

Z výše citované právní úpravy je zřejmé, že v § 82 odst. 1 zákona o DPH jsou upraveny podmínky, při jejichž splnění může osoba registrovaná k dani v jiném členském státě uplatnit nárok na vrácení daně. Nárok na vrácení daně v tuzemsku se týká pouze daně skutečně zaplacené, a to v ceně nakoupeného zboží nebo poskytnuté služby v tuzemsku nebo při dovozu zboží. Osoba, jež žádá o vrácení daně dle tohoto ustanovení, musí splnit v tomto ustanovení uvedené podmínky. V odstavci třetím jsou upraveny formální podmínky, jež musí osoba žádající o vrácení daně splnit. Jedná se zejména o podání písemné žádosti na tiskopisu předepsaném ministerstvem financí, jež zakládá vznik nároku na vrácení daně. Spolu se žádostí je nutné doložit další dokumenty stanovené zákonem. Podle poslední věty § 82 odst. 6 zákona o DPH lze žádost o vrácení daně za příslušný kalendářní rok podat nejpozději do 30. června následujícího kalendářního roku, jinak nárok zaniká.

Soud nesdílí žalobcův názor o vnitřní rozpornosti ustanovení § 82 zákona o DPH. Předmětné ustanovení je nutno vykládat jako celek, s přihlédnutím k jeho logické struktuře a smyslu. Při použití takového způsobu výkladu nelze než dospět k závěru, že zákonem stanovený nárok na vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě vzniká pouze podáním včasné žádosti o vrácení daně. Zmeškání zákonem stanovené lhůty pro podání žádosti o vrácení daně má *ze zákona* za následek zánik nároku na vrácení daně. Opožděně podané žádosti o vrácení daně samozřejmě není možné vyhovět, neboť žadatel jejím prostřednictvím uplatňuje nárok (na vrácení daně), který ze zákona zanikl. V takovém případě není žádný rozumný důvod pro to, aby správce daně meritorně rozhodoval o zániku nároku na vrácení daně, jak požaduje žalobce, protože k jeho zániku dochází ze zákona.

Správce daně tedy nepochybil, jestliže podle § 27 odst. 1 písm. d) ZSDP rozhodl o zastavení řízení o předmětné žádosti, neboť v dané věci byly splněny zákonem stanovené podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení – žalobce zmeškal zákonnou lhůtu pro podání žádosti o vrácení daně, kterou zákon neumožňuje prodloužit.

Městský soud v Praze se tedy ztotožnil se závěrem odvolacího orgánu, že byla-li žalobcova žádost shledána jako podaná po zákonem stanovené lhůtě, vznikla správci daně povinnost řízení o ní zastavit. Městský soud v Praze neshledal v postupu daňových orgánů pochybení ani nezjistil žalobcem tvrzenou vnitřní rozpornost ustanovení § 82 zákona o DPH, když toto ustanovení zcela jednoznačně formuluje následky nesplnění lhůty k podání žádosti o vrácení daně, aniž by výslovně upravovalo povinnost daňových orgánů deklarovat zánik nároku na vrácení daně samostatným úkonem. Správce daně tedy aplikoval správné ustanovení procesního předpisu platného a účinného v době vydání jeho rozhodnutí.

Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je podstatné toliko znění zákona, které se vztahuje k rozhodnému období roku 2008, za které žalobce žádost uplatnil. Soud pouze na okraj dodává, že mezi formulací „*žádost lze podat...*“ a formulací „*žádost se podává...*“ neshledává žádný podstatný významový rozdíl. Tato formulační změna, na kterou poukazuje žalobce a k níž došlo novelizací ustanovení § 82 zákona o DPH s účinností od 1.1.2010, v žádném případě neprokazuje rozporuplnost tohoto ustanovení v jeho znění účinném pro rok 2008.

Soud neshledal důvodnými ani námitky uplatněné žalobcem ve druhém žalobním bodu. Z obsahu spisového materiálu, jakož i z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 27.7.2011 obdržel odvolací orgán sdělení č. j. 9337/11-1300 obsahující popis obsahu jednání zástupců lucemburské daňové správy s V. W., C. M. a A. V. H. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se dále podává, že žalobce byl o provedení svědeckých výpovědích těchto osob informován dopisem ze dne 22. 8. 2011 a zároveň byl žalobci sdělen výsledek šetření u společnosti Spring Global Mail.

V rámci dokazování odvolací orgán požádal zahraniční správce daně o zajištění svědeckých výpovědí žalobcem navržených osob v rámci mezinárodní výměny informací v oblasti DPH a dále požádal, aby bylo provedeno šetření u poštovní společnosti Spring Global Mail, týkající se rozsahu a režimu služeb poskytovaných žalobci v rozhodném období. Z výše uvedeného sdělení č. j. 9337/11-1300 vyplývá, že podle e-mailového dotazu na centrálu společnosti Spring Global Mail v Nizozemsku zajišťovala služby pro klienty v Lucembursku belgická pobočka této poštovní společnosti. Podle odpovědi belgické daňové správy v období červen - červenec 2009 společnost ROTAREX Group předávala společnosti Spring Global Mail průměrně okolo čtyřiceti zásilek každý pracovní den.

Svědecké výpovědi V. W., C. M. a A. V. H. byly provedeny z podnětu žalobce prostřednictvím mezinárodního dožádání orgány lucemburské daňové správy. Obsahem svědecké výpovědi V. W. je tvrzení, že to byl on, kdo vypracoval žádost žalobce o vrácení daně, dne 26.6.2009 ji podepsal a dne 29.6.2009 ji prostřednictvím společnosti Spring Global Mail odeslal Finančnímu úřadu pro Prahu 1. Společnost Spring Global Mail vystavila potvrzení o úhradě a o převzetí dokladů bez specifikace jednotlivých zásilek. Toto tvrzení potvrdili ve svých svědeckých výpovědích i C. M a A. V. H., kteří dále uvedli, že byli svědky předání dokladů mezi panem V. W. a soukromou doručovací společností.

Je pravdou, že o provedení svědeckých výpovědí výše jmenovaných osob nebyl žalobce předem vyrozuměn; o tom, že jejich svědecké výpovědi proběhly, byl informován dopisem ze dne 22.8.2011 a následně i v rámci seznámení se získanými důkazními prostředky dne 17.1.2012.

Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.1.2014, č.j. 1Afs 73/2011 – 167 vyplývá, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 22. 10. 2013 ve věci sp. zn. C-276/12 Jiří Sabou proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu k otázce práva daňového subjektu účastnit se výsledku svědka v zahraničí orgánem státu dožádaného podle Směrnice EU č. 77/799 uvedl, že takovéto právo směrnice nepřiznává. Současně ovšem připustil, že právo členského státu může daňový subjekt zapojit do různých etap shromažďování informací, zejména do výsledku svědků.

Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, stanoví, že dožádaný český orgán postupuje podle českého zákona. Správce daně dožádaného státu se při své činnosti řídí vlastními procesními pravidly, nikoliv normami českého práva (bod 35 rozsudku Soudního dvora ve věci Sabou). Po zahraniční daňové správě nelze požadovat, aby postupovala podle procesních norem českého daňového řízení, tedy aby například vždy prováděla výslech svědka za účasti českého daňového subjektu. Současně ovšem platí premisy, které pátý senát čerpal zejména z rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, publikovaného pod č. 1572/2008 ve Sbírce rozhodnutí NSS. Nejvyšší správní soud tam konstatoval, že vystavení svědka otázkám daňového subjektu zvyšuje přesvědčivost a informační hodnotu, a tím i věrohodnost výpovědi svědka. Svědek se tak k otázkám vyjádří jak z perspektivy správce daně, tak daňového subjektu. Oba tyto náhledy lze konfrontovat a vyhodnotit. Zajištění reálné možnosti účasti při výsledku svědka je proto jedním z klíčových parametrů hodnocení zákonnosti provádění takového důkazu a jakémukoli jeho obcházení je třeba důsledně bránit. Klíčovou vlastností svědecké výpovědi, odlišující ji od jiných důkazních prostředků, je rovněž její nezprostředkovanost - svědek vypovídá za přítomnosti pracovníka správce daně i daňového subjektu a závěry o věrohodnosti a relevanci jeho výpovědi proto lze činit i z jeho nonverbálního projevu a celkového dojmu, kterým působí. V rozporu se zákonem proto je snaha správce daně o účelové vyhýbání se výsledku svědků a jejich nahrazování listinnými důkazy, například protokoly o výsledku pořízenými v jiných řízeních.“

Nejvyšší správní soud vyjádřil v návaznosti na právě uvedené přesvědčení, že požadavky řádného daňového procesu podle českého práva vyžadují, aby se správce daně pokusil umožnit českému daňovému subjektu účast na výsledku svědka správním orgánem dožádaného státu. Za neexistence mezinárodní nebo evropské úpravy, která by harmonizovala příhraniční provádění důkazů v daňovém řízení, nic více na českém správci dani požadovat nelze. Pokud tedy český správce daně žádá o výslech svědka podle Směrnice č. 77/799, měl by v zásadě požádat zahraniční správní orgán o umožnění účasti českého daňového subjektu na výsledku svědka v souladu s právem dožádaného státu. *To samozřejmě za podmínky, že něco takového právo dožádaného státu vůbec umožňuje.* Pokud cizí právo účast daňového subjektu na výsledku svědka umožní, český správce daně uvědomí v návaznosti na sdělení správního orgánu dožádaného státu daňový subjekt o místě a čase konání výsledku. Náklady spojené s cestou do zahraničí, eventuálně náklady na tlumočníka a zastoupení v dožádaném státě, nese plně český daňový subjekt (ustanovení § 76 odstavec 3 daňového řádu), ledaže snad právo dožádaného státu stanoví jinak.

Pokud by dožádaný stát účast českého daňového subjektu na výsledku svědka s odkazem na své vnitrostátní předpisy odmítl, může správce daně použít jako důkaz informace týkající se výpovědi dané osoby. Půjde o listinu osvědčující uskutečněný výslech, z níž bude zpravidla patrný průběh výslechu, obsah položených otázek a odpovědi vyslýchané osoby, případně další důležité skutečnosti. Daňový subjekt musí mít vždy možnost se k takovému důkazu vyjádřit a navrhnout případně další důkazy (viz rozsudek NSS č. j. 5Afs 51/2008 – 95). Přiměřeně to platí též pro situace, ve kterých český správce daně nevyzve dožádaný stát k umožnění účasti českého daňového subjektu na výsledku svědka, neboť z vlastní úřední činnosti ví, že právo dožádaného státu takovouto účast neumožňuje. V každém případě platí, že správce daně musí k listině osvědčující výslech svědka v zahraničí, který byl proveden bez účasti českého daňového subjektu na tomto výsledku, přistupovat obezřetně. Neúčast českého daňového subjektu na výsledku svědka v zahraničí, byť by se tak tomu stalo v souladu s procesním právem dožádaného státu, totiž ovlivňuje výpovědní hodnotu informací takto získaných. Tomu přizpůsobí správce daně svůj postup v rámci zásady volného hodnocení důkazů (§ 8 odstavec 1 daňového řádu). Odlišné procesní požadavky na provádění důkazů v jiných členských státech Evropské unie nemohou zásadně snížit požadavek na správné a úplné zjištění skutkového stavu věci. Ostatně v otázce posuzování výpovědní hodnoty důkazů pořízených cestou Směrnice č. 77/799 odkázal Soudní dvůr plně na vnitrostátní právo dožadujícího se státu (viz bod 53 rozsudku ve věci Sabou). Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že český správce daně musí vzít v úvahu princip důvěry v činnost orgánů jiných členských států Evropské unie.

V nyní posuzované věci odvolací orgán oprávněně konstatoval, že svědecké výpovědi pana V.W., pana C.M. a paní A.V. H. byly provedeny na základě požadavku žalobce, šlo o jím navržené výpovědi jeho zaměstnanců, včetně manažera odpovědného právě za včasné podání žádosti. Tvrzení o porušení procesních práv žalobce tím, že nemohl vědět, že budou svědecké výsledky probíhat, není důvodem pro závěr soudu o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán obdržel dne 27.7.2011 sdělení popisu obsahu jednání zástupců lucemburské daňové správy ve věci výpovědí uvedených svědků a belgická daňová správa na dožádání ohledně šetření u společnosti Spring Global Mail odpověděla dne 7.12.2011. Žalobce byl o provedených svědeckých výpovědích i o dožádání informován sdělením ze dne 22.8.2011. Je třeba vzít v úvahu skutečnost, že rovněž šetření u poštovní společnosti Spring Global Mail odvolací orgán inicioval v přímé souvislosti s tvrzením žalobce o datu podání žádosti k poštovní přepravě. Žalovaný tak postupoval v souladu s ustanovením § 92 odst. 2 daňového řádu.

V rozsudku ze dne 22.4.2015, č. j. 9Afs 288/2014 – 38, který se týká skutkově i právně totožné věci, v níž jako žalobce vystupovala společnost CEODEUX LPG VALVES TECHNOLOGY S.A., Nejvyšší správní soud poukázal na to, že je nutné vypořádat se s právní úpravou, která platí u dožádaného správce daní ve státě, do něhož směřovalo dožádání. Ze sdělení Le Gouvernement du Grand - Duché de Luxembourg ze dne 24.11.2014 vyplývá, že právní předpisy lucemburské daňové správy neumožňují správci daně vyrozumívát jiné daňové subjekty ani jiné (třetí) osoby o výsledku svědků.

V nyní posuzované věci tedy nemohlo dojít ke zkrácení žalobce na jeho procesním právu být vyrozuměn o provádění výslechu výše jmenovaných svědků a právu účastnit se těchto výsledků a klást svědkům otázky, protože lucemburská právní úprava vůbec neumožňuje, aby byl žalobce vyrozuměn o konání výslechu u dožádaného zahraničního správce daně. I kdyby tedy správce daně požádal zahraniční správní orgán o vyrozumění

žalobce a o umožnění jeho účasti na výsledku svědků, nebylo by této žádosti vyhověno, protože právo dožádaného státu něco takového zkrátka neumožňuje.

Jak uzavřel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.4.2015, č. j. 9Afs 288/2014 – 38, neúčast daňového subjektu u výsledku svědků prováděného v rámci mezinárodního dožádání nemůže být sama o sobě vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

S obsahem svědeckých výpovědí výše jmenovaných svědků, jakož i s jejich hodnocením ze strany žalovaného byl žalobce seznámen prostřednictvím výzvy žalovaného ze dne 17.1.2012 č.j. 837/12-1300-104880, kterou byl zároveň vyzván k vyjádření ke zjištěným skutečnostem, popř. k navržení dalších důkazních prostředků. Ani v tomto směru tedy žalobce nebyl na svých procesních právech krácen. Soud k tomu dodává, že vyslechnutí svědci ve svých výpovědích zopakovali skutečnosti, které již byly zdejšímu správci daně známy z jejich písemných prohlášení, které jsou součástí spisu; nejednalo se tak o skutečnosti nové či svým obsahem překvapivé.

Městský soud v Praze přisvědčil též závěrům žalovaného, které se týkají hodnocení provedených důkazů. Žalobcem předloženými důkazy, ani výpověďmi slyšených svědků nebylo jednoznačně prokázáno, že by zásilka obsahující předmětnou žádost o vrácení daně byla podána dříve, než je uvedeno na prezentačním razítku společnosti TNT Post na obálce, v níž byla písemnost doručena správci daně, tj. přede dnem 3.7.2009. Ani náložní list č. 335410714 ze dne 29.6.2009, ani další listinné důkazy totiž přesvědčivě nedokládají, že mezi dvaadvaceti zásilkami podanými společností ROTAREX dne 29.6.2009 k poštovní přepravě do zemí Evropské unie bylo i podání žalobce adresované správci daně v České republice. Podle názoru soudu je podání možno považovat za včas učiněné jen tehdy, bylo-li by žalobcem (jehož v daňovém řízení tížilo břemeno tvrzení i břemeno dokazování jím tvrzených skutečností) jednoznačným a pochybnosti nevzbuzujícím způsobem prokázáno, že předmětná žádost byla skutečně předána subjektu oprávněnému provádět přepravu (držiteli poštovní či obdobné licence). Žalobní argumentace řetězcem subjektů, podílejících se údajně na přepravě předmětné zásilky, není podle názoru soudu přiléhavá, neboť bylo na žalobci, aby prokázal, že zásilku obsahující žádost o vrácení daně odevzdal subjektu, který byl v tom kterém příslušném státě oprávněn provádět poštovní přepravu, do dne 30.6.2009. Takový jednoznačný důkaz však žalobcem v daňovém řízení předložen nebyl.

Pokud jde o výpovědi shora jmenovaných svědků, soud tyto ve shodě s názorem žalovaného nepovažuje za přesvědčivé a věrohodné. Skutečnost, že žalobce měnil v průběhu daňového řízení svá vlastní tvrzení o datu podání předmětné žádosti k poštovní přepravě a evidentně je přizpůsoboval vývoji důkazního řízení (původně uváděl a náložním listem č. 335410692 dokládal, že předmětnou žádost předal k přepravě již dne 25.6.2009), zásadním způsobem zpochybňuje též věrohodnost obsahu svědeckých výpovědí, které měly potvrdit následné tvrzení žalobce, že dnem podání předmětné žádosti k přepravě byl den 29.6.2009. Věrohodnost obsahu svědeckých výpovědí dle náhledu soudu vyvrací též značný časový odstup mezi jejich provedením a datem, kdy mělo k předání předmětné žádosti k poštovní přepravě dojít. Soud považuje za vyloučené, aby si svědci po více než roce a půl pamatovali, který konkrétní den byla předmětná žádost předána k poštovní přepravě, zvláště bylo-li prokázáno, že v rozhodném období bylo předávání zásilek k poštovní přepravě rutinním každodenním úkonem (společnost ROTAREX Group každý pracovní den předávala společnosti Spring Global Mail průměrně cca 40 zásilek).

Soud nevešel na námitku vytýkající žalovanému porušení § 8 odst. 1 daňového řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí o tom, že žalovaný v souladu s tímto zákonným ustanovením posuzoval každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Úvahy, k nimž při hodnocení jednotlivých důkazů dospěl, žalovaný v napadeném rozhodnutí také náležitě zdůvodnil.

Důvodné nejsou ani námitky obsažené ve čtvrtém žalobním bodu. Žalobce se mylí, usuzuje-li na unesení důkazního břemene pouze z toho, že správci daně předložil dokumenty týkající se včasnosti podání žádosti. Pokud totiž daňový subjekt v daňovém řízení neprokáže jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na ustanovení § 31 odst. 8 ZSDP dovozovat, že to byl správce daně, kdo byl povinen prokazovat tyto skutečnosti za daňový subjekt, a neučinil-li tak, uzavřít o vydání nezákonného rozhodnutí na základě neúplných skutkových zjištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5Afs 40/2005 - 72).

Podle konstantní judikatury NSS vztahující se k otázce působení důkazního břemene v daňovém řízení platí, že daňový subjekt zásadně prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 31 odst. 9 ZSDP). Přestože je povinností správce daně dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, a správce daně v tom není vázán jen návrhy daňových subjektů (odst. 2 citovaného ustanovení), *není daňové řízení založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky budou konkrétní a budou prokazovat jeho tvrzení* (srov. rozsudek NSS ze dne 9.2.2005, čj. 1 Afs 54/2004 – 125 a rozhodnutí publikované pod č. 94/2004 Sb. NSS).

Správce daně ani žalovaný tedy nebyl povinen prokazovat, kdy konkrétně předal žalobce předmětnou žádost k poštovní přepravě; byl to naopak žalobce, jehož tížilo důkazní břemeno ohledně prokázání této skutečnosti. *Jeho povinností* bylo předložit správci daně takové důkazní prostředky, které by věrohodně prokazovaly datum podání předmětné žádosti k poštovní přepravě.

V rozsudku ze dne 9.2.2005, čj. 1 Afs 54/2004 – 125 se NSS zabýval otázkou přechodu důkazního břemene z daňového subjektu na správce daně (§ 31 odst. 9 a § 31 odst. 8 daňového řádu). Dospěl přitom k závěru, že *ustanovení § 31 odst. 8 daňového řádu se použije až tehdy, podaří-li se daňovému subjektu prokázat skutečnosti, které prokazuje podle § 31 odst. 9 daňového řádu, předkládá-li hodnověrné důkazy pro své tvrzení, avšak správce daně je nepřijme. Pak je skutečně na správci daně, aby prokázal, že důkazy subjektem předložené nejsou s to obstát.*

Protože žalobce nepředložil správci daně hodnověrné důkazy pro své tvrzení, že předmětnou žádost předal k přepravě dne 29.6.2009, k přechodu důkazního břemene ze žalobce na správce daně nedošlo.

Závěr žalovaného, že důkazy předložené žalobcem neprokazují tvrzení o předání předmětné žádosti k přepravě dne 29.6.2009, nevykazuje znaky libovůle. Žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal důvody, pro které považuje datum 3.7.2009 uvedené na obálce s razítkem společnosti TNT Post za datum odeslání písemnosti obsahující předmětnou žádost, protože v této obálce byla tato žádost správci daně žalobce také fakticky

doručena. Ve světle žalovaným popsaného hodnocení důkazů se skutečně jedná o jediný objektivní časový údaj, neboť žádný jiný relevantní důkaz žalobce nepředložil.

Jak žalobce sám pravdivě konstatoval, náložní list ze dne 29.6.2009 č. 335410714 neoznačuje konkrétní zásilky v podání, ke kterému se vztahuje, ani jejich adresáty. Z toho, že žalobce dne 29.6.2009 - stejně jako každý jiný pracovní den - někam poslal nějaké zásilky, což dokládá zmíněný náložní list, rozhodně nelze dovodit, že tím „něčím“ byla právě předmětná žádost. Uplatnění zásady „v pochybnostech ve prospěch“ nemá v tomto případě místo – relevantní skutečnosti musí být daňovým subjektem věrohodně prokázány a nelze na ně usuzovat na základě existujících pochybností.

Lze shrnout, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přesvědčivě zdůvodnil, proč na základě provedeného hodnocení důkazních prostředků dospěl k závěru, že žalobce svá tvrzení o včasném podání předmětné žádosti neprokázal.

Volba způsobu doručení předmětné žádosti správci daně byla nepochybně věcí žalobce, který si ale zároveň musí být vědom toho, že negativní následky špatné volby jdou plně k jeho tíži. Bylo nepochybně v zájmu samotného žalobce, aby si opatřil takové podklady, s jejich pomocí by byl v případě potřeby schopen prokázat, že k podání písemnosti určené správci daně došlo v zákonem stanovené lhůtě. Jak již bylo soudem konstatováno shora, důkazní břemeno ohledně včasnosti podání předmětné žádosti leželo na straně daňového subjektu.

Tvrzení o neopodstatněných průtazích daňového řízení, v nichž žalobce spatřuje porušení zásady rychlosti a hospodárnosti, není způsobilé zpochybnit zákonnost klíčového závěru správce daně a potažmo též žalovaného o opožděném podání předmětné žádosti. Proti případné nečinnosti v řízení ze strany žalovaného se žalobce mohl efektivně bránit pomocí institutů, které daňovému subjektu za tímto účelem právní řád poskytuje (podnět k ochraně před nečinností podle § 38 daňového řádu, žaloba na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. soudního řádu správního).

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů

vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. prosince 2015

JUDr. Naděžda Řeháková ,v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková